

Stejně poctivě a samozřejmě, jak Katy pracovala pro Systém, pracuje posléze proti němu v Organizaci.

Autor: Karel Veliký

Hlavní ženskou postavou je Katy, Turnerova přítelkyně. Co se o ní dozvíme? Že pod jejím odměřeným, profesionálním zevnějškem, se skrývá oddané, citlivé a velice mateřské děvče, které si přísný vzhled nasazuje jen kvůli práci v Organizaci. Zevnějšek autor dále nijak neupřesňuje, zřejmě proto, aby nechal prostor individuální fantazii čtenáře, který má tak možnost promítnout si do Katy svůj ideál. Původně pracovala jako sekretářka jednoho kongresmana a s Organizací přišla do kontaktu až ve sběrném táboře, kam se dostala kvůli nedovolenému držení zbraně. Do té doby byla zcela nepolitická: „Kdyby se jí v době její práce pro vládu nebo ještě předtím jako studentky někdo zeptal na její politické stanovisko, pravděpodobně by mu řekla, že je ‚liberální‘. Byla však liberální jen na bezmyšlenkovitý, automatický způsob, jak je tomu u většiny lidí.“ Aniž by o tom přemýšlela nebo to nějak analyzovala, přijala ideologii, kterou šířila masmédiá i vláda. Avšak podle Turnera v sobě neměla nic z neupřímnosti, z pocitu viny ani sebenenávisti, které charakterizují skutečně přesvědčeného, totálního liberála (čili amerického levičáka). Katy tedy nepochází z pravicového „podzemí“ (takový typ ženy autor vůbec nezmiňuje). Proti Systému se obrací teprve, až když proti ní zasáhne: „Postupně poznávala pravdu o podvodném humbuku ‚rovnosti‘, hlásaném a prosazovaném Systémem, začínala chápat výjimečnou historickou roli Židů jako fragmentu zkázy ras a kultur. A konečně také získala vědomí rasové identity, k čemuž musela pracně překonat působení celoživotního vymývání mozku zaměřeného na to, aby z ní udělalo izolovaný lidský atom v obrovitém kosmopolitním chaosu.“ To vše jednak pod přímým vlivem člena Organizace, s nímž přišla do kontaktu během svého zadržení (George), jednak na základě vlastní zkušenosti, neboť pistoli si zakoupila poté, co její kamarádka byla ve vlastním bytě zavražděna černochem. Když pak liberalizující se americká vláda vydala Cohenův zákon na odzbrojení občanů, neodevzdala ji, neboť to by znamenalo být vydána na milost gangům

barevných, ovládajícím „osvobozené“ ulice. (Kapitola IV) Stejně poctivě a samozřejmě, jak Katy pracovala pro Systém, pracuje posléze proti němu v Organizaci. Její vztah s Turnerem je založen na vzájemných sympatiích, které přesahují fyzickou touhu, jak však zcela podřízen společné vyšší „věci“; se stupňováním protisystémového odboje pro soukromí nezbyvá místo. Stejně jako Turner, i Katy v rasově-osvobozené válce umírá.

Druhou podrobněji vylíčenou ženskou figurou je Elsa. Turner se s touto -náctiletou squatterkou seznámí, když ji rytířsky vyrve z pracek dvou Portorikánců či Mexikánů, kteří se ji snažili „zatáhnout do průjezdu“. Líbí se mu a tak ji po čase sám vyhledá v doupěti tlupy, k níž rusovláska patří. Turner si totiž zároveň namlouvá, že by mezi těmito vyvrženci mohl najít nějaké použitelné „potenciálně možné spojení“ pro Organizaci. Ukáže se, že Elsa pochází z tzv. vyšší střední třídy. Otec píše projevy jednomu z nejvlivnějších senátorů, matka je právnička levičácké nadace, jejíž hlavní činnost spočívá ve vykupování domů v bělošských čtvrtích, kam následně „integruje“ černošské rodiny na podpoře. Matinka přitom není pokrytec, sama jde příkladem a tak své rodině našla naopak bydlení v převážně černošské části města. A tehdy Else začal krušný život! Ve škole, kam ji rodiče poslali, byla jednou ze čtyř bílých žákyň. Černoši je soustavně obtěžovali a Else obdařené mimořádnou tělesnou přitažlivostí nedali pokoj už vůbec. Spolehnout se nedalo ani na učitele. Když se s pláčem vracela domů a prosila rodiče, aby jí poslali na jinou školu, matka ji nazývala rasistkou: „Jestliže jí černí mládenci obtěžují, není to jejich vina, ale její, a hlavně by se prý měla víc snažit o navázání přátelství s černými děvčaty.“ Ty na ni ovšem hlavně žárlily... A otec, jehož liberalismus byl pasivnější povahy, stál vždycky na straně „plně zliberalizované matky“. Došlo to tak daleko, že když ho jednou tři výrostci přepadli a okradli, nedovolila tato „dáma“ informovat o přepadení policii, poněvadž podat oznámení na černochoy pokládala za něco „totálně fašistického“. Po několika měsících Elsa od rodiny raději utekla a našla si místo v malé sklepní komunitě. Místo tak pevné, že je dokázala uhájit i proti své „matracové rivalce“, kterou pak komunita za „dvě stě dolarů a televizor“ prodala Kappymu Židákovi, obchodníkovi s bílým masem (a dobrým krytím, neboť své „zboží“ dodává i do podniků navštěvovaných poslanci a senátory).

To bylo zásadní sdělení, které Turnera – přes Elsinu reflexi tohoto zruďného činu – přesvědčilo, že životní styl těchto lidí „nenabízí dostatečný souhrn možností pro konstruktivní spolupráci s Organizací. Chybí jim sebekázeň a ve svém životě nenalézají skutečný smysl. Sami už rezignovali. Jejich představy se omezují na povalování, souložení a kouření mariuhany. Elsa je v zásadě dobré děvče a většina jejích kladných instinktů je zatím ještě v pořádku“, shrnuje svůj dojem Turner, „ale neuměla se vyrovnat se současným světem, a tak se rozhodla z něj ‚vystoupit‘“. To však také znamená, že ji a jejím nejlepším přátelům z komunity nechybí ona vnímavost, kterou mají společnou s příslušníky Organizace! Vnímavost, která jim umožňuje cítit smrtelný zápach prohnilé společnosti. Ostatní ten puch buď necítí, nebo jim nepřekáží, takže si žijí jakoby nic... (Kap. VII)

Zbývá dodat, že návštěva Elsy má, jako jistá Turnerova „slabůstka“, za následek jeho dopadení policií. (Kap. VIII) Taková jsou pravidla „bildungsrománu“.

Další ženské typy jsou jen črty. Nad zabitím dvou sotva osmnáctiletých bílých cour necítí Turner ani stopu lítosti, jakkoliv je mu jasné, že se s černochoy tahaly nejspíš jen proto, že byly školou a církvemi nakaženy chorobou liberalismu a pakulturou, kterou Systém pro mladé masově produkuje – kdyby byly vychovávány ve zdravé společnosti, patrně i ony by trochu rasové hrdosti měly. (Kap. XI)

V Den oprátky jsou pak v Kalifornii Organizací pro výstrahu věšeny tisíce žen, které svou rasu zneuctily tím, že se provdaly nebo žily s černochoy, Židy a jinými nebílými muži: „Bylo možné spatřit i mnoho mužů, kteří se houpali s touto cedulí na krku, ale žen v této kategorii bylo odhadem sedmkrát až osmkrát víc.“ (Na druhou stranu vypravěč upozorňuje, že asi 90 % oběšenců s cedulí „Zradil jsem svou rasu“ jsou muži – politici, advokáti, obchodníci, rozhlasoví a televizní hlasatelé, soudci, učitelé apod. – takže obě pohlaví jsou mezi „napravenými“ zastoupena zhruba stejně.) Mezi nimi i známá herečka, nechvalně proslulá angažovaností za míšení ras a

chvalozpěvy na multirasovou „lásku“, zbitá a ztýraná vojáky k nepoznání, což Turnera opravdu znechutilo, protože tvrdost a bezohlednost vůči nepřátelům si nelze plést se sadismem: „Sotva něčeho dosáhneme, budeme-li se chovat jako banda Ugandanů nebo Portorikánců (...) Nikdy nesmíme dát průchod svým pocitům hněvu nebo osobní nenávisti, nýbrž svým jednáním musíme neustále dávat najevo, že všechno co děláme, slouží vyšším cílům.“ Turner se také zastavuje u studentky, kterou militanti vyvlekli z univerzity. Pořád jen

opakovala: „A proč právě já?“ Když ji kolem krku položili smyčku, ječela: „Proč jste si vybrali zrovna mě? To je nespravedlivé! A co ta mrcha Helena, ta s ním (s černochem) přece taky spala!“ Odpovědi se samozřejmě nedočkala, přestože byla jednoduchá – Helena na rozdíl od dotyčné totiž nebyla na seznamu Organizace. Dívka svým životem zaplatila i za jiné, možná i horší. Turnera tato epizoda především **„poučila o politickém teroru, protože přesně tato svévole a nespravedlnost jsou důležitými aspekty jeho účinnosti“**. (Kap. XXIII)

Výčet chceme uzavřít situací, kterou navozuje provokativní titulek našeho příspěvku. Niggaz totiž už dávno zjistili, že právě takový způsob oslovení platí na pocitem viny zatížená bílá děvčata, která úzkostlivě dbají na to, aby nebyla považována za „rasistky“, jestliže odmítají jejich dotěrné pokusy o sblížení. Jak na to zareaguje Katy, si už přečtěte sami (Kap. XXVI).

Andrew Macdonald, *Turnerovy deníky*, Kontingent Press, Praha 2008.